

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

8 oktober 2003

ONTWERP VAN DECREET

**tot wijziging van de regelgeving betreffende het meedelen van milieu-informatie
en tot opheffing van het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning**

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	11
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	17
Advies van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen	31
Advies van de Raad van State	37
Ontwerp van decreet	45

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

ALGEMENE TOELICHTING

I. UNIEK LOKET EN STROOMLIJNING VAN DE INFORMATIESTROOM VAN DE RECHTSONDERHORIGEN NAAR DE OVERHEID (artikelen 2, 3, 4 en 8)

Verspreid doorheen de Vlaamse milieuregelgeving zijn een hele reeks bepalingen opgenomen die aan doelgroepen verplichtingen opleggen inzake het verzamelen en overmaken van informatie aan de overheid (meet-, registratie- en informatieplichten of MRI's).

Deze versnippering van MRI's, zorgt voor een hogere toepassingslast van de reglementering. Dit onder andere omdat dezelfde informatie (zoals de coördinaten van het bedrijf) meermaals aan de overheid moet worden overgemaakt.

Ze maakt het de betrokken partijen moeilijker om een duidelijk zicht te hebben op de meldingen en aangiften die moeten worden verricht. In de praktijk is er soms verwarring over de verschillende tijdstippen waarop en de bevoegde overheidsinstellingen waarnaar de informatie moet worden overgemaakt.

Bovendien maakt de versnippering het de milieuoverheid moeilijk om de verworven informatie efficiënt te valideren, te beheren en te gebruiken.

In uitvoering van het regeerakkoord en van de beleidsnota van de minister bevoegd voor het leefmilieu, wordt een project uitgevoerd onder de titel "*meet-, registratie- en informatieplichten*", kortweg MRI. Dit project wil de informatiestroom van bedrijven naar overheid stroomlijnen. Het beoogt daarmee onder andere het verminderen van de toepassingslast van reglementering voor overheid en bedrijven, een meer klantvriendelijke werkwijze bij de overheid, het verhogen van de relevantie voor het beleid van de bij de bedrijven opgevraagde informatie en ten slotte een vlottere verwerking en een efficiënter beheer en gebruik van deze informatie. Het project draagt aldus bij tot de verwezenlijking van drie belangrijke beleidslijnen van het leefmilieubeleid, namelijk een betere regelgeving (met waar mogelijk vermindering van de toepassingslast), een beter informatiebeheer en een betere organisatie van de overheid.

Een streefdoel van het project is dat de overheid alle benodigde informatie voortaan éénmaal per jaar tegen één vaste datum via één geïntegreerd formulier zou kunnen opvragen. Het formulier moet worden ingediend bij één contactpunt dat zal worden gerealiseerd voor het beleidsdomein leefmilieu en natuur. Dit contactpunt kan fungeren als opstap naar een verder doorgedreven uniek loket (front office) dat eventueel beleidsdomeinoverschrijdend kan functioneren. Het contactpunt maakt de verschillende onderdelen van het geïntegreerd formulier over aan de verschillende milieuoverheden die de informatie moeten valideren en gebruiken.

Het is niet uitgesloten dat het contactpunt kan worden gerealiseerd door het wijzigen van uitvoeringsbesluiten alleen. De verschillende wettelijke en decretale bepalingen die MRI's in het leven roepen, verlenen immers een ruime machtiging aan de Vlaamse regering om via uitvoeringsbesluiten de concrete invulling van de vastgestelde verplichtingen nader te bepalen.

Toch rijst twijfel. De administraties, waaraan informatie moet worden overgemaakt, zijn immers dikwijls andere rechtspersonen dan het Vlaamse Gewest. Omdat de MRI's die het voorwerp uitmaken van de stroomlijning onder andere de afvalwaterheffing en de grondwaterheffing bevatten, moet elk risico op aanvechting van de decretale basis van de uitvoeringsbesluiten worden uitgesloten. Daarom werd besloten tot toevoeging van een zelfde zinsnede aan de relevante bepalingen van het decreet algemene bepalingen milieubeleid, het afvalstoffendecreet, de wet oppervlaktewateren en het grondwaterdecreet.

II. DE STILZWIJGENDE MILIEUVERGUNNING (artikelen 5, 6 en 7)

Huidige regelgeving

Overeenkomstig het Milieuvergunningsdecreet en overeenkomstig de artikelen 34 tot en met 42 en 49 tot en met 55 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Belgisch Staatsblad van 26 juni 1991, blz. 14269) kan een milieuvergunning stilzwijgend worden verleend of geweigerd.

Indien de bevoegde overheid in eerste aanleg geen beslissing neemt over een vergunningsaanvraag, wordt deze namelijk geacht te zijn geweigerd. In hoger beroep daarentegen, wordt de vergunning

geacht te zijn verleend indien de bevoegde instantie binnen de gestelde termijn geen beslissing neemt.

Veroordeling door het Europees Hof van Justitie

Op 14 juni 2001 werd het Koninkrijk België op vraag van de Europese Commissie veroordeeld door het Europees Hof van Justitie.

Het Europees Hof acht de huidige Vlaamse regeling van de toestand waarbij in bepaalde gevallen een stilzwijgende vergunning wordt verleend wanneer de overheid die in beroep uitspraak moet doen geen tijdige beslissing neemt, strijdig met volgende Europese richtlijnen :

- richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen (PB L 194, blz. 39), zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 (PB L 78, blz. 32) ;
- richtlijn 76/464/EEG van de Raad van 4 mei 1976 betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd (PB L 129, blz. 23) ;
- richtlijn 80/68/EEG van de Raad van 17 december 1979 betreffende de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging veroorzaakt door de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen (PB 1980, L 20, blz. 43) ;
- richtlijn 84/360/EEG van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging (PB L 188, blz. 20) ;
- richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PB L 175, blz. 40).

In de lijn van eerdere rechtspraak oordeelt het Hof dat het stelsel van stilzwijgende vergunningen onverenigbaar is met de vereisten van richtlijn 80/68 (arrest van 28 februari 1991, Commissie/Italië, C-360/87, Jurispr. blz. I-791, punt 31). Op basis van de resultaten van het onderzoek moet namelijk steeds een uitdrukkelijke administratieve handeling – een verbod of een vergunning – worden vastgesteld (arrest van 28 februari 1991, Commissie/Duitsland, C-131/88, Jurispr. blz. I-825, punt 38).

Het Hof is verder van oordeel dat een stilzwijgende vergunning evenmin verenigbaar is met de vereisten van de richtlijnen 75/442, 76/464 en 84/360 omdat ze eveneens voorafgaande vergunningen eisen en met de vereisten van richtlijn 85/337, die voorziet in een beoordelingsprocedure vóór de vergunningverlening. De nationale autoriteiten zijn dus volgens elk van deze richtlijnen gehouden de ingediende vergunningaanvragen geval per geval te onderzoeken, aldus het Hof.

Alternatieven voor het sanctioneren van beslissingstermijnen

Het huidige systeem van de stilzwijgende vergunning bereikt het nagestreefde doel. Uit de cijfers blijkt dat sinds 1999 het Vlaamse Gewest nog geen stilzwijgende vergunning afleverde. Bij twee van de vier provincies die cijfers meedeelden, werd sinds 1999 evenmin een stilzwijgende vergunning afgeleverd. Bij de twee andere provincies kwam dit telkens éénmaal voor. Eén provincie buiten beschouwing gelaten, werd de verlengde beslissingstermijn sinds 1999 dus slechts in twee dossiers overschreden.

Bij de voorbereiding van het ontwerpdecreet werden een reeks alternatieven voor de sanctie "stilzwijgende milieuvergunning" geïdentificeerd, geëvalueerd en soms juridisch uitgewerkt. De adviezen van de MiNa-Raad en de SERV bouwen op dit onderzoek voort en evalueren de verschillende mogelijkheden.¹ Hierna wordt een overzicht gegeven van de bevindingen.

- Het gemeen recht biedt enkele mogelijkheden om de naleving van de termijnen af te dwingen. Zo kan elke belanghebbende op basis van de klassieke foutaansprakelijkheid (artikel 1382 B.W.) van de overheid een schadevergoeding vorderen voor de door hem geleden schade, op voorwaarde dat aan enkele criteria is voldaan (fout, causaal verband tussen fout en schade).

Zowel MiNa-Raad als SERV menen evenwel dat de klassieke fout-aansprakelijkheid tekort schiet als instrument om de naleving van termijn-

¹ MiNa-Raad, Briefadvies over het voorontwerp van decreet tot wijziging van de regelgeving betreffende het overmaken van milieu-informatie en tot opheffing van de stilzwijgende milieuvergunning, 18 september 2002, nr. 2002/32 ;

SERV, Advies over het voorontwerp van decreet tot wijziging van de regelgeving betreffende het overmaken van milieu-informatie en de stilzwijgende milieuvergunning, 11 september 2002.

nen af te dwingen. De SERV wijst erop dat een procedure op basis van deze rechtsgrond erg zwaar, duur en tijdrovend is. De drempel voor het instellen van een dergelijke juridische procedure is dan ook, zeker voor kleine bedrijven en burgers, erg hoog. Bovendien zorgt de klassieke foutaansprakelijkheid er niet voor dat tijdig een vergunning wordt afgeleverd, enkel dat na verloop van tijd de geleden schade (mogelijk) wordt vergoed.

Verder kunnen alle gemeenrechtelijke mogelijkheden worden ingezet waarover de hiërarchie binnen de uitvoerende macht beschikt om een degelijke uitvoering van beleid te garanderen.

Dit zijn evenwel geen instrumenten waarover de aanvrager van de vergunning of de belanghebbende burger beschikken. Het is ook niet zeker of de instrumenten van de hiërarchie steeds volstaan (bijvoorbeeld wanneer de administratie – al dan niet als gevolg van tijdelijke omstandigheden – niet over voldoende middelen beschikt of wanneer er andere tekortkomingen zijn van structurele of organisatorische aard die niet snel te verhelpen zijn).

- Het voorbereidend advies van de administratie (de Gewestelijke of de Provinciale Milieuvergunningscommissie) kan in de plaats komen van de beslissing die normalerwijze moet worden genomen door de politieke overheid (zijnde de normale vergunningverlenende overheid in ons bestel). De adviesverlener zou in dat geval de administratieve handeling van een vergunningverlening stellen.

Zowel om inhoudelijke als om juridisch-technische redenen is dit geen goede oplossing. Met de MiNa-Raad en de SERV kan er op worden gewezen dat de vergunningverlening, onder meer omdat ze een belangenafweging inhoudt, per definitie moet toekomen aan een politieke overheid. Verder is het "advies als beslissing" niet werkbaar in een aantal gevallen. Problemen rijzen bijvoorbeeld wanneer het gecoördineerde advies van de Milieuvergunningscommissie ontbreekt en in de 'subadviezen' uiteenlopende standpunten worden vertolkt, wanneer het advies van de Milieuvergunningscommissie niet eensgezind is en de verschillende adviserende instanties verschillende standpunten innemen en wanneer in het gecoördineerde advies van de Milieuvergunningscommissie bepaalde – cruciale – elementen uit de subadviezen zijn weggelaten. Bovendien is niet duidelijk of deze oplossing helemaal tegemoet komt aan de eis naar

Europees en Belgisch recht, dat er een uitdrukkelijk en gemotiveerd vergunningsbesluit moet zijn. Hierover is geen rechtspraak bekend.

- De SERV stelt een systeem voor met frequente berichtgeving aan de wetgevende macht (in de ruime zin van het woord) over de overschrijding van beslissingstermijnen. Het systeem komt erop neer dat de beroepsindieners, na het verstrijken van de decretaal voorziene beslissingstermijn, de vergunningverlenende overheid (hetzij de Vlaamse regering en bij delegatie de minister bevoegd voor leefmilieu, hetzij de Bestendige Deputatie) per rappelbrief kan aansporen om uitspraak te doen binnen de maand. Deze maand extra beslissingstermijn zou dan samenvallen met de mogelijke verlenging van de beslissingstermijn met maximum één maand, zoals momenteel voorzien is in het milieuvergunningsdecreet. De vergunningverlenende overheid moet de niet-naleving van de beslissingstermijn in beroep en de eventuele ontvangst van een aansporingsbrief melden aan het Bureau van het Vlaams Parlement, respectievelijk aan de provincieraad. Als de vergunningverlenende overheid ook binnen de extra beslissingstermijn niet heeft beslist, moet zij dit melden en verantwoorden aan het Bureau van het Vlaams Parlement, respectievelijk de provincieraad. Ook moet zij een nieuwe termijn aankondigen waarbinnen wel een beslissing zal vallen. Dit proces zou zich herhalen tot aan de definitieve uitspraak.

De SERV meent dat dit systeem zal werken omwille van de morele druk die ervan uitgaat. De Raad ziet zelf één nadeel, namelijk dat het systeem niet voorziet wat moet gebeuren wanneer de vergunningverlenende overheid nalaat om de termijnoverschrijdingen en de ontvangen aansporingen te melden. Een jaarlijks verslag van de uitvoerende macht over de naleving van de beslissingstermijnen (zie verder) is hier evenwel een stok achter de deur.

Dit systeem heeft toch nog andere nadelen. Er bestaan al verwante systemen die aan de burger middelen aanreiken om te reageren tegen tekortkomingen van de uitvoerende macht. Het betreft in eerste lijn het decreet van 1 juni 2001 houdende toekenning van een klachtrecht ten aanzien van bestuursinstellingen en in tweede lijn het decreet van 7 juli 1998 houdende instelling van de Vlaamse ombudsdienst. Deze bestaande decretale systemen zijn algemene regelingen. De SERV stelt een bijzondere regeling

voor die enkel van toepassing is in het kader van het Milieuvergunningsdecreet.

Bovendien is het voorgestelde systeem ingewikkeld en heeft het een hoge toepassingslast voor de overheid. Tevens gaat het voorgesteld systeem nog een stap verder dan de bestaande systemen (ombudsdienst en klachtendecreet), in die zin dat het de wetgevende macht op een meer rechtstreekse wijze betreft bij de uitvoering van het beleid in concrete gevallen. Hoewel het door de SERV voorgestelde systeem zeker kan zorgen voor druk op de uitvoerende macht, biedt het – net zo min als de verwante algemene systemen – de garantie dat een vergunning daadwerkelijk binnen een redelijke termijn wordt afgeleverd.

Het systeem is behoorlijk omslachtig opgevat. Het steunt vooral op frequent berichtenverkeer. Wanneer men er rekening mee houdt dat gewest en provincies in ongeveer 10% van de dossiers de beslissingstermijn verlengen, creëert dit systeem toch een behoorlijke papierstroom.²

- Een volgend alternatief bestaat erin om de vergunningverlenende overheden jaarlijks verslag te laten uitbrengen over de reële tijd die nodig is om een beslissing te treffen, de naleving van de decretaal voorziene beslissingstermijnen en de omstandigheden die maken dat beslissingsstermijnen soms worden verlengd of overschreden. Men kan de jaarlijkse verslaggeving al dan niet verplichten via regelgeving. Jaarlijkse verslaggeving moet gebeuren met behulp van een volledig operationeel dossieropvolgingssysteem (vergunningendatabank) waarin een (kwaliteits)bewakingssysteem is vervat voor de volledige vergunningsprocedure.

Een jaarlijks verslag is ongetwijfeld zinvol. Via zo'n verslag wordt verantwoording afgelegd en wordt aan de administratieve hiërarchie en/of de politieke verantwoordelijke de informatie aangereikt om bij te sturen waar nodig. Ook de wetgevende macht (provincieraad / parlement) krijgt hiermee een degelijke controlemogelijkheid. Van het verslag zal ook een preventieve werking uitgaan. Het is een aansporing om te voorkomen dat termijnen worden overschreden.

Zowel de MiNa-Raad als de SERV zijn voorstander van een decretaal verplicht jaarlijks verslag aan respectievelijk provincieraad (beroepen inzake klasse II-vergunningsaanvragen) en het Vlaams Parlement (beroepen inzake klasse I-vergunningsaanvragen).

- De SERV pleit voor de aanduiding van 'vergunningwachters'. Deze ambtenaren zouden als vaste contactpersoon fungeren voor de aanvragers van vergunningen en zouden op die manier de afstand tussen de aanvrager en de vergunningverlenende overheid verkleinen. Op basis van het dossieropvolgingssysteem zouden deze vergunningwachters aan de betrokkenen permanent informatie kunnen verschaffen over de stand van zaken betreffende hun vergunningsdossiers. Daarnaast zouden deze tussenpersonen eventuele problemen in de vergunningverlening aan de bevoegde instanties kunnen signaleren.

Het is niet duidelijk hoe de SERV het systeem van vergunningwachters concreet ziet werken. Ook wanneer men de verschillende mogelijkheden nagaat, is geen duidelijke meerwaarde aan te geven.

Wanneer het de bedoeling is om per relevant onderdeel van de administratie één persoon aan te duiden als contactpersoon voor derden, zal deze persoon niet meer kunnen doen dan doorverwijzen naar de ambtenaar die het aanvraagdossier effectief behandelt. Een dergelijke tussenschakel kan alleen remmend werken. Voor behandeling in beroep van klasse II-dossiers rijst bovendien de vraag of de vergunningwachters moeten worden aangeduid per buitendienst van de Afdeling Milieuvergunningen van AMINAL (AMV) en/of bij elke provinciale administratie. Voor klasse I-beroepen zouden de wachters bij het AMV-hoofdbestuur moeten worden aangeduid.

Wanneer het de bedoeling is om voor de buitendienst duidelijk te maken wie de dossierbeheerende ambtenaar is, dan moet dit te regelen zijn via een goed dossierbeheersysteem. Gelet op de nagestreefde vereenvoudiging van de regelgeving wordt ervoor geopteerd om elementen van interne organisatie, zoals het dossierbeheersysteem, niet uit te werken in regelgeving.

- De SERV stelt dat in het Milieuvergunningsdecreet kan worden vastgelegd dat een schadevergoeding verschuldigd is ter compensatie van de schade die de aanvrager van de milieuvergunning

² De provincie Oost-Vlaanderen buiten beschouwing gelaten. Deze provincie verlengt om veiligheidsredenen alle dossiers. Normaal put ze de verlengde termijn evenwel niet volledig uit; ze blijft streven naar een beslissingstermijn van 4 maanden.

ning of de indiener(s) van het beroep lijden wanneer de beslissingstermijnen niet worden gerespecteerd.

De SERV zelf is echter geen voorstander van zo'n systeem. Vooreerst blijven bij deze optie termijnoverschrijdingen mogelijk, al wordt eventuele schade hierdoor vergoed. Bovendien merkt de Raad op dat het zeer moeilijk, zonet onmogelijk is om objectieve criteria vast te leggen die de omvang van de geleden schade correct kunnen inschatten. Daarnaast maken de negatieve budgettaire implicaties voor de overheid dit voorstel weinig aantrekkelijk, vooral wanneer deze schaderegeling ook geïntroduceerd zou worden bij andere vergunningsstelsels.

Overigens is de vraag wat het verschil is met (en dus de meerwaarde ten opzichte van) het klasieke stelsel van schadevergoeding via de foutaansprakelijkheid.

- De MiNa-Raad pleit ervoor om in het Milieuvergunningsdecreet een "dwangsomsysteem" uit te werken voor de gevallen waarin de beroepsinstantie in gebreke blijft. Het systeem is vergelijkbaar met de wijze waarop rechters een dwangsom kunnen opleggen om ervoor te zorgen dat rechtsonderhorigen een bepaalde handeling niet meer stellen of juist wel stellen. Het is ook vergelijkbaar met de wijze waarop het Europees Hof van Justitie lidstaten kan dwingen om het Europees recht na te leven. Het systeem gaat als volgt. De aanvrager van de vergunning en/of de beroepsindieners (met uitzondering van de overheidsinstanties die beroep aantekenen) kunnen de vergunningverlenende overheid door middel van een rappelbrief in gebreke stellen wanneer ze bij het verstrijken van de normale beslissingstermijn nog geen beslissing genomen heeft. De vergunningverlenende overheid krijgt een periode van bijvoorbeeld 30 dagen, vanaf de ingebrekestelling, om vooralsnog te beslissen. Deze periode komt in de plaats van de huidige mogelijkheid om de beslissingstermijn met 30 dagen te verlengen. Valt de beslissing binnen deze periode van 30 dagen, dan is geen dwangsom verschuldigd. Wanneer er, na het verstrijken van de termijn van 30 dagen na ingebrekestelling, nog steeds geen beslissing is, hebben alle aanmaners samen automatisch recht op een forfaitaire som per dag dat de beslissing uitblijft. De forfaitaire som per dag is niet cumulatief voor alle rechthebbenden maar moet door hen allen worden gedeeld.

Er zijn enkele belangrijke verschillen tussen het systeem van schadevergoeding en het "dwangsomsysteem". Een schadevergoeding betreft een éénmalige som; een "dwangsomsysteem" betreft een som geld die verschuldigd is per dag dat de beslissing uitblijft. Bij een schadevergoeding is de hoogte van de geldsom gerelateerd aan de werkelijk geleden schade; bij een dwangsom is dit niet het geval. De dwangsom is hoog genoeg wanneer ze een voldoende financiële prikkel inhoudt om de overheid tot snelle beslissing aan te zetten. De dwangsom hoeft niet identiek te zijn voor elk dossier; men kan het bedrag later variëren in functie van de klasse-indeling van het voorwerp van de vergunningsaanvraag (eenvoudig systeem), het investeringsbedrag dat wordt vertegenwoordigd door de vergunningsaanvraag (wat ingewikkelder systeem) of in functie van andere parameters.

De MiNa-Raad doet nog een voorstel dat eigenlijk geen alternatief is voor het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning, maar eerder een aanvulling. Hij stelt namelijk voor om de bevoegde beroepsinstantie decretaal te verplichten, niet alleen om een beslissing te nemen binnen de voorgeschreven termijn, maar ook om de beslissing te verzenden binnen een aangegeven (verzendings)termijn. Er wordt voor gekozen om het Milieuvergunningsdecreet op dit punt niet te wijzigen. Vlare I bepaalt voor de diverse procedures immers reeds dergelijke verzendingstermijnen zodat een decretaale regeling hier weinig of niets bijbrengt. In het nieuwe voorontwerp van proceduredecreet, dat momenteel wordt uitgewerkt ter vervanging van het Milieuvergunningsdecreet, wordt de verzendingstermijn wel op decretaal niveau geregeld. Het is wellicht efficiënter om dergelijke niet-noodzakelijke en/of niet echt dringende wijzigingen in dat kader te regelen.

Samenvattend kan worden gesteld dat de SERV kiest voor een dossieropvolgingssysteem, een jaarlijks verslag over de mate waarin termijnen worden nageleefd, een melding van termijnoverschrijdingen in individuele dossiers (zowel bij gewone beslissingstermijn als bij verlengde termijn) aan het Bureau van het Vlaams Parlement of de provincieraad en het aanstellen van vergunningenwachters. De MiNa-Raad kiest eveneens voor een kwalitatief dossieropvolgingssysteem en een jaarverslag. In tegenstelling tot de SERV kiest de raad niet voor de herhaalde melding van termijnoverschrijdingen of voor de vergunningenwachters maar voor het dwangsomsysteem.

Gelet op de hiervoor beschreven evaluatie van de verschillende alternatieven, wordt er uiteindelijk voor gekozen om een jaarlijkse verslagplicht in te schrijven in het decreet (artikel 5). Om aan deze plicht te voldoen zal het noodzakelijk zijn om een goed dossierbeheersysteem uit te bouwen. Er wordt aan de administratie een termijn gegund om dit in orde te brengen.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen nadere uitleg.

Artikel 2

De bepaling vult artikel 35octies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging aan. Dit artikel luidt als volgt :

"§ 1. De in artikel 35quinquies bedoelde heffingsplichtige, met uitzondering van de in categorie 56 van de bijlage I bij deze wet bedoelde heffingsplichtige, is verplicht voor 15 maart van elk heffingsjaar een aangifte bij de Maatschappij in te dienen met de nodige gegevens voor de berekening van de vuilvracht.

(...)

De Maatschappij bezorgt de gegevens van de melding van ingebruikname van een grondwaterwinning aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waarin de grondwaterwinning is gelegen alsook aan de directeur-generaal van de Administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer of zijn gemachtigde.

§ 3. De aangifte en de melding worden gedaan volgens de modaliteiten vastgesteld door de Executieve."

De voorgestelde toevoeging aan deze bepaling helpt de Vlaamse regering om de informatiestroom van het bedrijfsleven naar de overheid te stroomlijnen. Doelstelling is om informatie te laten overmaken via één formulier aan een uniek loket. Deze voorgestelde toevoeging biedt hiertoe de expliciete mogelijkheid voor wat betreft de aangifte en melding ten behoeve van de afvalwaterheffing.

Meer bepaald wordt in de toevoeging aan artikel 35octies, § 3, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van oppervlaktewateren tegen verontreiniging verwezen naar het begrip integraal milieujaarverslag. Dit integraal milieujaarverslag wordt geïntroduceerd door het nieuwe artikel 3.5.3. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid dat door artikel 8 van het voorliggende decreet wordt ingevoerd.

Overeenkomstig het ontworpen artikel 3.5.3. wordt aan de Vlaamse regering de mogelijkheid geboden om de informatie te laten overmaken aan een instelling of dienst die zij aanwijst, ook al zou dit een andere rechtspersoon zijn dan "*de Maatschappij*", bedoeld in de wet bescherming oppervlaktewateren. Oorspronkelijk was deze mogelijkheid om de informatie te laten overmaken aan een andere instelling of dienst dan "*de Maatschappij*" ook expliciet opgenomen in artikel 35octies, § 3 (en de gelijkaardige bepalingen). De Raad van State oordeelde dat deze explicitering overbodig was omdat de mogelijkheid duidelijk genoeg was geregeld in artikel 3.5.3. DABM.

Het spreekt vanzelf dat de Vlaamse regering dan ook de verantwoordelijkheid draagt om ervoor te zorgen dat alle informatie die "*de Maatschappij*" nodig heeft, uiteindelijk ook tijdig daar terechtkomt. Vandaar dat het ontworpen artikel 3.5.3. bepaalt dat de Vlaamse regering, aan de instelling of dienst die het integraal milieujaarverslag ontvangt van de bedrijven, kan opdragen dat verslag, of een onderdeel ervan, aan andere instellingen of diensten te bezorgen.

Artikel 3

Deze bepaling heeft dezelfde doelstelling als artikel 2 en is op gelijkaardige wijze geformuleerd.

Ze vult artikel 17 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, aan dat luidt als volgt :

"§ 1. (...)

§ 2. De producenten van bedrijfsafvalstoffen hebben een jaarlijkse meldingsplicht ten aanzien van de OVAM. De Vlaamse regering bepaalt de gegevens uit het afvalstoffenregister die aan de OVAM moeten worden gemeld.

§ 3. De Vlaamse regering stelt nadere regels vast met betrekking tot de vorm en de modaliteiten van het

afvalstoffenregister en de meldingsplicht. Zij kan bepaalde categorieën van producenten van deze verplichtingen ontslaan wegens de geringe hoeveelheden en de geringe schadelijkheidsgraad van de door hen voortgebrachte afvalstoffen."

Artikel 4

Deze bepaling heeft dezelfde doelstelling als artikel 2 en is op gelijkaardige wijze geformuleerd.

Ze vult artikel 28sexies van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer aan, dat luidt als volgt :

"§ 1. De in artikel 28ter bedoelde heffingsplichtige is verplicht vóór 15 maart van elk heffingsjaar een aangifte bij de Maatschappij in te dienen met de nodige gegevens voor de vaststelling van de heffing op de winning van grondwater. (...)

§ 2. De aangifte wordt gedaan volgens de bepalingen vastgesteld door de Vlaamse regering."

Artikel 5

Met deze bepaling wordt gehoor gegeven aan de vraag van de SERV en de MiNa-Raad om een jaarlijkse verslagplicht in te schrijven in het decreet. Om aan deze plicht te voldoen zal het noodzakelijk zijn om een goed dossierbeheersysteem uit te bouwen. Er wordt aan de administratie een termijn gegund om dit in orde te brengen.

De verplichting geldt voor alle overheden, dus zowel voor de gemeenten, de provincies als voor het gewest. Ze is slechts minimaal. Het betreft enkel een verslagplicht inzake de prestaties van de overheden inzake beslissingstermijnen.

De samenwerkingsovereenkomst met de gemeenten bevat reeds een gelijkaardige maar verdergaande bepaling. De samenwerkingsovereenkomst bepaalt immers dat ondertekende gemeenten werk moeten maken van een databank vergunningen.

Het verslag moet worden overgemaakt aan het parlement en moet actief openbaar worden gemaakt. Vandaar de gekozen formulering "wordt openbaar gemaakt" en niet de mogelijke formulering "is openbaar".

Artikel 6

Dit artikel heft artikel 25, § 1, § 2 en § 3, van het Milieuvergunningsdecreet op (zie algemene bespreking).

Artikel 7

Deze bepaling voert een nieuw artikel 3.5.3. in, in het decreet houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM). Het introduceert het concept van het integraal milieujaarverslag in de Vlaamse milieuwetgeving.

In dit nieuwe artikel wordt uitdrukkelijk voorzien dat de Vlaamse regering kan bepalen dat meet-, registratie- en informatieplichten aan de Vlaamse overheid via het integraal milieujaarverslag worden vervuld. De Vlaamse regering wordt hierbij gemachtigd om de inhoud en de modaliteiten van dit integraal milieujaarverslag te bepalen.

Momenteel wordt gewerkt aan de integratie van de meet-, registratie- en informatieplichten, voorzien in artikel 35octies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van oppervlaktewateren tegen verontreiniging, artikel 17 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het voorkomen en het beheer van afvalstoffen, artikel 28sexies van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer en artikel 3.5.1. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Deze bepaling maakt het ook mogelijk om in de toekomst andere MRI's te integreren in het "integraal milieujaarverslag".

Eén van de aspecten die verbonden is aan de integratie in één formulier, is de vraag of het formulier aan een zelfde instantie kan worden overgemaakt die de informatie in het formulier dan verder bezorgt aan de overheidsinstanties die ze nodig hebben. Deze bepaling biedt de Vlaamse regering onduidelzinnig de mogelijkheid om een uniek loket op te richten. Dit ongeacht of andere bepalingen in milieudecreten en -uitvoeringsbesluiten reeds voorzien dat informatie aan een specifieke (andere) rechtspersoon moet worden overgemaakt.

Met betrekking tot het ontworpen artikel 3.5.3. DABM stelt de Raad van State in zijn advies volgende zin voor : "Zij [de Vlaamse regering] bepaalt aan welke instellingen of diensten het integraal milieujaarverslag wordt medegedeeld [...]".

Overeenkomstig de filosofie van het "uniek loket", kan het evenwel niet de bedoeling zijn dat een bedrijf zijn integraal milieujaarverslag moet overmaken aan meerdere instellingen of diensten. Daar waar de Raad het in het meervoud heeft over "instellingen of diensten", werd er daarom voor geopteerd om in het enkelvoud te spreken over "de instelling of dienst" waaraan het integraal milieujaarverslag wordt medegedeeld.

Het oorspronkelijk ontworpen artikel 3.5.3. bepaalde niet expliciet dat de Vlaamse regering bevoegd was om te bepalen aan welke instellingen of diensten gegevens uit het integraal milieujaarverslag moeten worden bezorgd. Deze materie was geregeld in het uitvoeringsbesluit dat op 18 juli 2003 principieel werd goedgekeurd door de Vlaamse regering. De Raad van State stelde voor om deze regel ook expliciet in het decreet op te nemen via volgende formulering : "zij [de Vlaamse regering] kan aan die instellingen of diensten opdragen dat verslag aan andere instellingen of diensten te bezorgen".

De door de Raad voorgestelde formulering werd gewijzigd in "Zij kan aan die instelling of dienst opdragen het gehele of gedeeltelijke verslag of de gehele of gedeeltelijke inhoud ervan aan andere instellingen of diensten te bezorgen". Het is immers zo dat de verschillende diensten niet altijd behoefte hebben aan alle gegevens die in het integraal verslag zijn opgenomen. Bovendien is het – zeker op termijn – niet de bedoeling dat het uniek loket het verslag overmaakt aan de instellingen in de vorm waarin zij het van de bedrijven ontvangt. Het moet ook mogelijk zijn om de gegevens uit het verslag langs elektronische weg aan de diensten ter beschikking te stellen.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

*De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw
en Ontwikkelingssamenwerking,*

Ludo SANNEN

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

tot wijziging van de regelgeving betreffende het meedelen van milieu-informatie en tot opheffing van het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Aan artikel 35octies, § 3, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd bij het decreet van 21 december 1990 en gewijzigd bij decreet van 25 juni 1992, worden de volgende zinnen toegevoegd :

"De Vlaamse regering kan de melding en de aangifte laten doen via het integraal milieujaarverslag, bedoeld in artikel 3.5.3. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Dat houdt ook in dat ze kan vaststellen dat de aangifte aan de Maatschappij via een nader te bepalen instelling of dienst moet plaatsvinden.".

Artikel 3

Aan artikel 17, § 3, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij het decreet van 20 april 1994, worden de volgende zinnen toegevoegd :

"Ze kan de melding laten doen via het integraal milieujaarverslag, bedoeld in artikel 3.5.3. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Dat houdt ook in dat ze kan vaststellen dat de melding aan OVAM via een nader te bepalen instelling of dienst moet plaatsvinden.".

Artikel 4

Aan artikel 28sexies, § 2, van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, ingevoegd bij het decreet van 22 december 1999, wordt de volgende zin toegevoegd :

"Ze kan de aangifte laten doen via het integraal milieujaarverslag, bedoeld in artikel 3.5.3. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Dat houdt ook in dat ze kan vaststellen dat de aangifte aan de Maatschappij via een nader te bepalen instelling of dienst moet plaatsvinden.".

Artikel 5

Aan het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zoals tot op heden gewijzigd, wordt een artikel 6bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

"De voor vergunningverlening bevoegde overheden brengen jaarlijks verslag uit over naleving van de in dit decreet voorziene beslissingstermijnen. Dit verslag wordt overgemaakt aan het parlement en openbaar gemaakt. Er wordt voor het eerst verslag gegeven over de vergunningen aangevraagd in 2004.".

Artikel 6

Artikel 25 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zoals tot op heden gewijzigd, wordt opgeheven.

Artikel 7

In het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, gewijzigd bij de decreten van 19 april 1995, 8 juli 1996 en 17 juli 2000, wordt een artikel 3.5.3. ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Art. 3.5.3.

De Vlaamse regering kan bepalen dat het verstrekken van gegevens aan de Vlaamse overheid, zoals voorgeschreven door de Vlaamse milieuwetgeving, via een integraal milieujaarverslag moet gebeuren.

De Vlaamse regering stelt de inhoud vast van het integraal milieujaarverslag en bepaalt de wijze waarop het verslag wordt overgemaakt. Ze kan onder meer bepalen aan welke instelling of dienst het integraal milieujaarverslag moet worden bezorgd. Ze kan tevens bepalen dat de geïntegreerde milieujaarverslagplicht gefaseerd wordt ingevoerd.".

Artikel 8

Dit decreet treedt in werking op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

Patrick DEWAELE

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw,

Vera DUA

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

***ADVIES OVER HET VOORONTWERP VAN DECREET TOT
WIJZIGING VAN DE REGELGEVING BETREFFENDE HET
OVERMAKEN VAN MILIEU-INFORMATIE EN DE STILZWIJGENDE
MILIEUVERGUNNING***

Brussel, 11 september 2002

Advies_decreet_stilzwijgendeMilieuvergunning

INHOUD

	Blz.
1. Inleiding en krachtlijnen van het advies	21
2. Uniek loket en stroomlijning informatiestroom	22
2.1. Situering adviesvraag	22
2.2. Positieve stap naar minder administratieve lasten	22
2.3. Een eerste stap naar een uniek loket	22
3. Opheffing stilzwijgende vergunning	23
3.1. Situering adviesvraag	23
3.2. Stilzwijgende vergunning nog mogelijk in andere milieuvergunningsdossiers ?	24
3.3. Bindende beslissingstermijnen noodzakelijk	25
3.4. Alternatieve mogelijkheden om beslissingstermijnen bindend te maken	26

1. INLEIDING EN KRACHTLIJNEN VAN HET ADVIES

De SERV werd op 25 juni 2002 door de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw om advies gevraagd over het voorontwerp van decreet tot wijziging van de regelgeving betreffende het overmaken van milieu-informatie en de stilzwijgende milieuvergunning. Het voorontwerp biedt een decretale basis voor de oprichting van een uniek loket. Dit uniek loket bundelt de contactpunten waar ondernemingen hun informatieplicht voor het beleidsdomein milieu en natuur kunnen voldoen. Daarnaast heft de Vlaamse regering met het voorontwerp de stilzwijgende vergunningsbeslissing in beroep op.

In dit advies formuleert de Raad enkele algemene bemerkingen bij beide voorstellen afzonderlijk.

Inzake het uniek loket en de stroomlijning van de informatiestroom verklaart de Raad zich akkoord met het voorontwerp omdat ermee onder andere een stap wordt gezet in de richting van een vermindering van de administratieve lasten. De Raad dringt bovendien aan op een spoedige en meer veralgemeende invoering van het uniek loket.

Inzake de opheffing van de stilzwijgende vergunningsbeslissing vindt de Raad het voorontwerp onvoldoende omdat het geen volwaardige alternatieve 'stok achter de deur' voorziet bij de overschrijding van de beslissingstermijnen. Als beste alternatieven voor de stilzwijgende milieuvergunning verkiest de Raad in de gegeven omstandigheden een kwalitatief dossieropvolgingssysteem en de melding van termijnoverschrijdingen aan het Bureau van het Parlement of de provincieraad. Deze opties moeten minstens uitgevoerd worden. Aangezien ze echter geen volwaardige alternatieven zijn voor de huidige stilzwijgende vergunning, is de naleving van de beslissingstermijnen absoluut niet meer gegarandeerd. De Raad waarschuwt dan ook voor een ontsporing van de beslissingstermijnen.

2. UNIEK LOKET EN STROOMLIJNING INFORMATIESTROOM

2.1 *Situering adviesvraag*

Het voorontwerp van decreet schept een decretale basis voor een uniek loket. Dit uniek loket kan de toepassingslast van de reglementering voor de rechtsonderhorigen doen dalen. Het voorontwerp past in het kader van het MRI (meet-, registratie- en informatieplichten)–project, dat in uitvoering van het regeerakkoord en de beleidsnota van de minister van Leefmilieu de informatiestroom van bedrijven naar de overheid wil stroomlijnen.

Streefdoel van de invoering van een éénloketsysteem is dat de bedrijven alle benodigde informatie éénmaal per jaar tegen één vaste datum en via één geïntegreerd formulier kunnen melden aan één instantie. Concreet zal het voorontwerp tot gevolg hebben dat het milieujaarverslag, de afvalstoffenmelding, de aangifte inzake de heffing op waterverontreiniging en de aangifte inzake de winning van grondwater via één enkel meldingsformulier gecommuniceerd kunnen worden aan de overheid.

2.2 *Positieve stap naar minder administratieve lasten*

De Raad vindt de creatie van een éénloketsysteem positief, omdat ermee onder andere een stap wordt gezet in de richting van een vermindering van de administratieve lasten. Deze vermindering van de administratieve lasten werd reeds in verschillende beleidsnota's¹ aangekondigd. De Raad stelt daarentegen vast dat in de praktijk van deze belofte om de hoeveelheid administratieve lasten substantieel te verminderen nog niet veel in huis gekomen is. Met een uniek loket kan volgens de Raad het papierwerk voor de bedrijven en de overheid daadwerkelijk verminderen, op voorwaarde dat met de creatie van het uniek loket ook tegelijk de aandacht verscherpt voor de relevantie van de informatie die bij bedrijven wordt opgevraagd.

2.3 *Een eerste stap naar een uniek loket*

De Raad merkt op dat het voorliggend voorontwerp slechts een eerste stap betekent in de goede richting, omdat het gecreëerd uniek loket enkel betrekking heeft op vier administratieve verplichtingen in het kader van het milieubeleid, namelijk het milieujaarverslag, de afvalstoffenmelding, de aangifte inzake de heffing op waterverontreiniging en de aangifte inzake de winning van grondwater.

¹ o.a. Beleidsnota Economie (2000-2004)

De Raad rekent erop dat ook een aantal andere administratieve milieuverplichtingen, zoals de administratieve vereisten bij de aanvraag van een milieuvergunning, via dit uniek loket zullen kunnen gebeuren. In zijn standpunt van 10 juni 1998² had de Raad immers uitdrukkelijk aangedrongen op de introductie van een enig loket voor deze administratieve verplichtingen. Dit was trouwens reeds voorzien in het milieubeleidsplan 1997-2001 en de verschillende milieujaarprogramma's in uitvoering hiervan³.

Daarnaast vraagt de Raad dat het voorgenomen contactpunt voor het beleidsdomein milieu en natuur spoedig als opstap zou fungeren naar een verder doorgedreven, beleidsdomeinoverschrijdend uniek loket. Het voorliggend voorstel inzake het éénloketsysteem heeft immers voorsnog geen betrekking op administratieve verplichtingen van andere beleidsdomeinen. Volgens de Raad kan het echter niet de bedoeling zijn dat voor de verschillende beleidsdomeinen afzonderlijke 'één-loketten' worden gecreëerd.

3. OPHEFFING STILZWIJGENDE VERGUNNING

3.1 Situering adviesvraag

Art. 5 van het voorliggend voorontwerp van decreet heft de stilzwijgende vergunningsbeslissing op⁴.

² Het milieuvergunningsbeleid: evaluatie en voorstellen inzake milieuvergunningen en vergunningsprocedures. Invulling van de milieuaccenten in het kaderakkoord werkgelegenheid 1998-2000 van de sociale partners.

³ Actie 126: "één loket voorzien voor de aanvraag van vergunningen en hiervoor het bestaande informatienetwerk beter uitbouwen". De streefdata hiervoor werden stelselmatig uitgesteld.

⁴ Art. 25 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. Dit artikel stelt:
§ 1. Wanneer binnen de vastgestelde of de verlengde termijn] geen uitspraak is gedaan, wordt de vergunning geacht te zijn bekomen en mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectoriële voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn.

§ 2. Indien in eerste aanleg een vergunning werd verleend en er beroep werd ingediend door de gouverneur, het college van burgemeester en schepenen of de adviesverlenende overheidsorganen wordt, bij het verstrijken van de vastgestelde of de verlengde termijn] in beroep, de schorsing bedoeld in artikel 24, §3, van rechtswege opgeheven en wordt de in eerste aanleg verleende vergunning geacht definitief te zijn.

§ 3. Wanneer binnen de vastgestelde of de verlengde termijn geen uitspraak is gedaan over de definitieve beslissing na proefvergunning, wordt de vergunning geacht definitief te zijn en mag de exploitatie worden verder gezet onder de voorwaarden opgelegd in de proefvergunning.

Volgens het huidige Milieuvergunningsdecreet en VLAREM⁵ moet de politieke overheid binnen een vooropgestelde termijn beslissen over vergunningsaanvragen. Doet ze dit niet binnen de gestelde termijn, dan wordt de vergunning, bij een beslissing in beroep, stilzwijgend verleend. Er kunnen dan geen bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd worden.

Deze stilzwijgende vergunning in beroep is volgens het Europees Hof van Justitie echter strijdig met vijf Europese richtlijnen⁶. Volgens de rechtspraak moet steeds een uitdrukkelijke administratieve handeling – een verbod of een vergunning – worden gesteld. Ook zijn de nationale autoriteiten volgens deze richtlijnen gehouden de ingediende vergunningsaanvragen geval per geval te onderzoeken.

Concreet schrapt het voorontwerp daarom de stilzwijgende vergunningsbeslissing in beroep. Dit betekent dat er geen 'stok achter de deur' meer voorzien is bij overschrijding van de beslissingstermijnen die het Milieuvergunningsdecreet voorziet voor een uitspraak in beroep⁷.

3.2 Stilzwijgende vergunning nog mogelijk in andere milieuvergunningsdossiers?

De Raad vraagt zich af of een stilzwijgende vergunning nog mogelijk is voor dossiers die niet ressorteren onder één van de vijf Europese richtlijnen, waarmee het Europees Hof van Justitie de huidige regeling in het Milieuvergunningsdecreet en in Vlarem strijdig achtte⁸.

⁵ Art. 34-42 en 49-55 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning.

⁶ Veroordeling van het Koninkrijk België door het Europees Hof van Justitie op vraag van de Europese Commissie op 14 juni 2001. De Vlaamse regeling wordt strijdig geacht met de Europese richtlijnen inzake afvalstoffen (75/442/EEG, gewijzigd bij 91/156/EEG), de verontreiniging door gevaarlijke stoffen in het aquatisch milieu (76/464/EEG), de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging door gevaarlijke stoffen (80/68/EEG), de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging (84/360/EEG), de milieueffectbeoordeling (85/337/EEG).

⁷ Dit is vier maanden voor een uitspraak in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad na de ontvangst van het beroepsschrift en vijf maanden voor een uitspraak in beroep bij de Vlaamse regering. Deze termijnen kan de bevoegde overheid met maximum één maand verlengen bij gemotiveerd besluit. (art. 23 en 23bis van het milieuvergunningendecreet)

⁸ Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG, Richtlijn 76/464/EEG betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd, Richtlijn 80/68/EEG betreffende de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging veroorzaakt door de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen, Richtlijn 84/360/EEG betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging, Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten.

Het zou dan gaan over dossiers die geen betrekking hebben op de richtlijnen inzake afvalstoffen, gevaarlijke stoffen in het aquatisch milieu, gevaarlijke stoffen in het grondwater, luchtverontreiniging door industriële inrichtingen en milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten.

3.3 Bindende beslissingstermijnen noodzakelijk

De Raad betreurt ten eerste dat door de afschaffing van de stilzwijgende vergunning de 'sanctie' verdwijnt ingeval de overheid de beslissingstermijnen voor uitspraken in beroep over milieuvergunningen overschrijdt. Volgens de Raad is het noodzakelijk dat er een spreekwoordelijke 'stok achter de deur' bestaat om ervoor te zorgen dat de overheden de beslissingstermijnen naleven. Reeds in zijn standpunt van 10 juni 1998 heeft de Raad gesteld dat bindende beslissingstermijnen behouden moeten blijven⁹.

Volgens de Raad zijn bindende beslissingstermijnen noodzakelijk voor de rechtszekerheid van de aanvragers van vergunningen. Bij het verdwijnen van bindende proceduretermijnen heeft de initiatiefnemer bij termijnoverschrijdingen weinig of geen verhaalmogelijkheden meer, hetgeen belangrijke problemen kan opleveren voor de betrokken investeringsdossiers. Dit is voor de Raad onaanvaardbaar.

In de praktijk blijken bindende beslissingstermijnen trouwens het enige effectieve instrument te zijn dat ervoor kan zorgen dat beslissingstermijnen worden nageleefd. Waar bindende beslissingstermijnen zijn voorzien, is een beslissing binnen de gestelde termijn gegarandeerd. Zo worden er ondermeer dankzij de stilzwijgende vergunning vandaag vrijwel geen overschrijdingen van beslissingstermijnen over milieuvergunningen in beroep vastgesteld. In materies zonder dergelijke bindende beslissingstermijnen lopen de beslissingstermijnen daarentegen regelmatig uit de hand. Voorbeelden hiervan zijn de vroegere ARAB-exploitatievergunningen, de aanvragen voor bouwvergunningen en naar verluidt de aanvragen om individuele afwijkingen te bekomen van exploitatievoorwaarden van VLAREM II¹⁰. Bij deze laatste geldt bijvoorbeeld een beslissingstermijn van orde van 3 maanden, maar zijn naar verluidt in de praktijk beslissingstermijnen tot een jaar en meer geen uitzondering. Dergelijke beslissingstermijnen zijn volgens de Raad niet meer redelijk te noemen.

⁹ Advies van de SERV over het voorontwerpdecreet 'Milieu- en veiligheidsrapportage' van 14 maart 2001.

¹⁰ Indien bepaalde exploitatievoorwaarden van VLAREM II voor een exploitant van een hinderlijke inrichting niet haalbaar zijn, voorziet hoofdstuk 1.2 van VLAREM II dat de Vlaamse Minister voor Leefmilieu bij gemotiveerd besluit individuele afwijkingen kan toestaan.

De Raad begrijpt dat omwille van de veroordeling door het Europees Hof van Justitie de stilzwijgende milieuvergunning moet worden geschrapt. Anderzijds kan de Raad niet akkoord gaan met het feit dat er geen volwaardige alternatieve 'stok achter de deur' wordt voorzien.

3.4 *Alternatieve mogelijkheden om beslissingstermijnen bindend te maken*

Volgens de Raad moeten met het oog op de rechtszekerheid alle alternatieven voor de stilzwijgende vergunning dringend nader worden onderzocht en moeten de beste alternatieven, al dan niet gecombineerd, worden geïmplementeerd. De gekozen oplossing zou binnen de klijtlijnen van de Europese regelgeving moeten kunnen garanderen dat de decretaal vastgelegde beslissingstermijnen effectief worden nageleefd. De Raad bespreekt en beoordeelt hieronder enkele mogelijke alternatieven.

- *schadevergoeding via de klassieke foutaansprakelijkheid*¹¹. De memorie van toelichting bij het voorontwerp van decreet vermeldt de klassieke foutaansprakelijkheid als de mogelijkheid om een vergoeding te eisen van de overheid voor schade geleden door de overschrijding van de beslissingstermijnen. De optie via de klassieke foutaansprakelijkheid is volgens de Raad geen vermeldenswaardig alternatief voor de stilzwijgende vergunning. Deze juridische procedure is immers erg zwaar, duur en tijdrovend. De drempel voor het instellen van een dergelijke juridische procedure is dan ook, zeker voor kleine bedrijven, erg hoog. Bovendien is de klassieke foutaansprakelijkheid als instrument niet geschikt voor de aard van het probleem. Tot slot blijven bij deze optie termijnoverschrijdingen mogelijk, al wordt de geleden schade eventueel vergoed.
- *decretaal vastgelegde schadevergoeding*: Een schadevergoeding ter compensatie van de schade die de aanvrager van de milieuvergunning of de indiener(s) van het beroep lijden wanneer de beslissingstermijnen niet worden gerespecteerd, zou daarnaast ook decretaal vastgelegd kunnen worden. De Raad is echter geen voorstander van een dergelijke decretaal vastgelegde schadevergoedingsregeling. Vooreerst blijven bij deze optie termijnoverschrijdingen mogelijk, al wordt eventuele schade hierdoor vergoed. Bovendien merkt de Raad op dat het zeer moeilijk, zomet onmogelijk is om objectieve criteria vast te leggen die de omvang van de geleden schade correct kunnen inschatten.

¹¹ Art. 1382 BW.

Daarnaast maken de negatieve budgettaire implicaties voor de overheid dit voorstel weinig aantrekkelijk, vooral wanneer deze schaderegeling ook geïntroduceerd zou worden bij andere vergunningsstelsels.

- een *tuchtprocedure*. Als alternatief voor de stilzwijgende vergunning vermeldt de memorie van toelichting bij het voorontwerp een tuchtprocedure tegen een personeelslid ingeval het niet respecteren van beslissingstermijnen aan diens nalatigheid te wijten is.

Vooreerst vindt de Raad de vermelding in de voorliggende memorie van toelichting van een interne tuchtprocedure als middel om te zorgen dat de beslissingstermijnen worden gehaald, compleet ongepast. Een tuchtprocedure betreft een interne en zelfs private aangelegenheid. Deze tuchtprocedure doet bovendien niet terzake omdat een benadeelde aanvrager van een milieuvergunning zelf niet op een dergelijke procedure kan aansturen, gezien deze tuchtprocedure binnen de administratie een interne aangelegenheid is. De memorie van toelichting geeft trouwens zelf aan dat er in de praktijk meestal geen sprake zal zijn van een dergelijke individuele verantwoordelijkheid van een ambtenaar.

- *adviezen worden beslissingen*: de Europese wetgeving vereist voor een vergunning dat een administratieve handeling wordt gesteld, hetgeen zou kunnen betekenen dat het voorbereidend advies van de administratie in de plaats kan treden van een beslissing van de vergunningverlenende overheid, wanneer deze laatste uitblijft. De adviesverlenende overheid, in casu de Gewestelijke of de Provinciale¹² Milieuvergunningscommissie, zou in dat geval de administratieve handeling van een vergunningverlening stellen.

De Raad vindt het echter geen goede optie dat het voorbereidend advies van de administratie in de plaats zou treden van een beslissing van de vergunningverlenende overheid. Volgens de Raad moeten beide taken gescheiden blijven. Bovendien houden vergunningsbeslissingen afwegingen in, die niet overgelaten kunnen worden aan het ambtelijk niveau, maar politieke beslissingen moeten zijn. Tot slot is deze optie geen werkbaar alternatief voor de stilzwijgende vergunning aangezien de voorbereidende adviezen niet steeds eensgezind zijn.

¹² Gewestelijke Milieuvergunningscommissie voor klasse I-vergunningen in beroep, de Provinciale Milieuvergunningscommissie voor klasse II-vergunningen in beroep.

- een *dossieropvolgingssysteem* op basis van de verwachte *vergunningendatabank*, met *kwaliteitsbewakingssysteem* en een jaarlijkse *verslaggeving* over de naleving van de beslissingstermijnen.

Volgens de Raad is er inderdaad een operationele vergunningendatabank nodig met een adequaat dossieropvolgingssysteem, zoals de memorie van toelichting voorstelt. Dit systeem moet daarenboven uitgerust zijn met een behoorlijk kwaliteitszorgsysteem voor de volledige vergunningsverleningsprocedure. De Raad pleit in dit kader ook voor de aanduiding van 'vergunningenwachters'. Deze ambtenaren zouden als vaste contactpersoon fungeren voor de aanvragers van vergunningen en zouden op die manier de afstand tussen de aanvrager en de vergunningverlenende overheid verkleinen. Op basis van het dossieropvolgingssysteem zouden deze vergunningenwachters aan de betrokkenen permanent informatie kunnen verschaffen over de stand van zaken betreffende hun vergunningsdossiers. Daarnaast zouden deze tussenpersonen eventuele problemen in de vergunningverlening aan de bevoegde instanties kunnen signaleren.

De Raad vraagt daarnaast dat het milieuvergunningendecreet de administratie expliciet zou opleggen om jaarlijks een verslag te maken over de ingediende, lopende en afgewerkte vergunningsdossiers, over het aantal en de aard van termijnoverschrijdingen en over de redenen hiervoor. Dit verslag moet ter informatie overgemaakt worden aan de regering, het parlement, de bestendige deputatie, de provincieraad, de SERV en de MiNa-raad. Een dergelijk verslag kan volgens de Raad een goede 'morele' stok achter de deur vormen om de naleving van de beslissingstermijnen af te dwingen.

- *de melding van termijnoverschrijdingen aan het Bureau van het Parlement of de provincieraad*: De aanvrager van een vergunning zou in beroep de bevoegde overheid - de Vlaamse regering ingeval van een klasse I-vergunning, de Bestendige Deputatie ingeval van een klasse II-vergunning - na de beëindiging van de decretaal voorziene beslissingstermijn van vier, resp. vijf maanden¹³ per brief kunnen aansporen om uitspraak te doen binnen de maand. Deze maand extra beslissingstermijn zou dan samenvallen met de mogelijke verlenging van de beslissingstermijn met maximum één maand zoals momenteel voorzien is in het milieuvergunningendecreet¹⁴.

De bevoegde overheid zou in ieder geval de niet-naleving van de beslissingstermijn in beroep en de eventuele ontvangst van een aansporingsbrief moeten melden aan het Bureau van het Parlement resp. de provincieraad.

¹³ Decreet betreffende milieuvergunning, 28 juni 1985. Art. 23 §1 en §2.

¹⁴ Decreet betreffende milieuvergunning, 28 juni 1985. Art. 23 bis.

Als de bevoegde overheid ook binnen de extra beslissingstermijn niet heeft beslist, moet zij dit melden en verantwoorden aan het Bureau van het Vlaams Parlement, resp. de provincieraad. Ook moet zij een nieuwe termijn aankondigen waarbinnen wel een beslissing zal vallen. Dit proces zou zich herhalen tot aan de definitieve uitspraak.

Volgens de Raad kan een dergelijke aansporing tot beslissing gecombineerd met de verplichte melding van termijnoverschrijdingen aan het Bureau van het Parlement of van de provincieraad, een morele druk leggen op de bevoegde overheden om de beslissing inzake vergunningen in beroep niet langer uit te stellen. Het nadeel van deze optie is dat zij niets voorziet ingeval de bevoegde overheid zou nalaten de termijnoverschrijdingen en de ontvangen aansporingen te melden. De Raad gelooft echter dat dit laatste bezwaar kan worden opgelost wanneer het systeem gecombineerd wordt met het hierboven genoemde dossieropvolgingssysteem. Het Parlement of de provincieraad kan het verslag van de administratie over de naleving van de beslissingstermijnen immers vergelijken met de ontvangen meldingen vanwege de regering, respectievelijk de bestendige deputatie.

De Raad concludeert dat een kwalitatief dossieropvolgingssysteem gecombineerd met de melding van termijnoverschrijdingen aan het Bureau van het Parlement of de provincieraad in de gegeven omstandigheden de beste alternatieven zijn voor de stilzwijgende milieuvergunning. Deze alternatieven moeten volgens de Raad dan ook minstens uitgevoerd worden. Hoewel deze opties enig soelaas kunnen bieden, zijn ze echter geen volwaardig alternatief voor de stilzwijgende vergunning. De Raad waarschuwt dan ook voor het gevaar op ontsporing van de beslissingstermijnen, nu door de opheffing van de stilzwijgende vergunning en door het ontbreken van volwaardige alternatieven de naleving van de beslissingstermijnen absoluut niet meer gegarandeerd is.

ADVIES VAN DE MILIEU- EN NATUURRAAD VAN VLAANDEREN

Mevrouw Vera Dua
Vlaams minister van Leefmilieu en
Landbouw
Alhambra-gebouw
Emile Jacqmainlaan 20
1000 Brussel

Datum: 18 september 2002
Onze Ref.: 0301/L8/2002/750
Uw Ref.: MLL/S5/ma/2002/01-01988
Betreft: Briefadvies over het voorontwerp van decreet tot wijziging van de regelgeving betreffende het overmaken van milieu-informatie en tot opheffing van de stilzwijgende milieuvergunning

Mevrouw de Minister,

Op 27 juni 2002 ontving de MiNa-Raad een vraag tot advies over bovenvermeld voorontwerp van decreet. De termijn bedroeg één maand. We kondigden U aan advies te verlenen op de eerstvolgende Raadszitting op 18 september. De Raad hoopt dat alsnog met de besproken aspecten rekening wordt gehouden. Het ABVV, het ACV, het ACLVB, de Boerenbond, het UNIZO en het VEV onthouden zich bij het voorliggende advies.

Met voorliggend voorontwerp wordt een decretale basis voorzien voor het 'uniek loket' waar ondernemingen gebundeld hun informatieplicht inzake milieu en natuur éénmaal per jaar tegen één vaste datum en via een geïntegreerd formulier kunnen melden aan één instantie. Het voorliggend voorontwerp maakt dat bedrijven hun milieujaarverslag, hun afvalstoffenmelding, hun aangifte inzake heffing op waterverontreiniging en hun aangifte inzake winning van grondwater via een geïntegreerd meldingsformulier kunnen overmaken aan de overheid.

De MiNa-Raad steunt dit project ten volle en rekt op een snelle realisatie. De Raad is evenwel vragende partij om ook andere administratieve plichten inzake milieu en natuur, en op termijn beleidsoverschrijdende administratieve verplichtingen, in dit systeem te integreren teneinde een nog grotere vereenvoudiging te bekomen. De Raad is van mening dat op termijn ook andere gegevensstromen kunnen worden gekoppeld aan dit informatiesysteem. De Raad denkt onder meer aan gegevens op het vlak van energieverbruik, grondstoffenverbruik, waterverbruik (zoals de nu reeds aan AWZ te melden gegevens inzake oppervlaktewaterwinning), mobiliteit enz., evenwel met respect voor hun vertrouwelijk karakter. De Raad meent dat een dergelijke databank met performante gegevens een nuttig instrument kan uitmaken, niet alleen voor het milieubeleid, maar ook voor andere beleidsdomeinen.

Artikel 5 van het voorliggend voorontwerp heft artikel 25 van het Milieuvergunningsdecreet op waardoor het systeem van het verlenen van een stilzwijgende vergunning in hoger beroep wordt geschrapt. De bevoegde

overheidsinstantie wordt bijgevolg verplicht om in hoger beroep binnen de gestelde termijn een beslissing te nemen. Het Europese Hof van Justitie achtte de bestaande Vlaamse regelgeving inzake het bekomen van een vergunning, louter door het laten verstrijken van de gestelde termijn, strijdig met verschillende Europese richtlijnen.

De MiNa-Raad beoordeelt deze wijziging op zich uitermate positief. De Raad heeft zich in het verleden meermaals uitgesproken tegen dergelijke wetgevingstechniek waarbij positieve rechtsgevolgen worden gehecht aan het stilzitten van de overheid. Het stilzitten van de beroepsinstantie heeft tot gevolg dat bij het verlenen van de (fictieve) vergunning geen rekening wordt gehouden met de belangen van derden noch met het algemeen belang. De overheid moet trouwens haar verantwoordelijkheid opnemen en dient zich bijgevolg te houden aan de vastgestelde termijnen en verplichtingen. De overheid heeft bovendien de plicht om elke beleidsstap bewust te motiveren terwijl een stilzwijgende vergunning per definitie geen afweging inhoudt. De Raad wijst er evenwel op dat met deze wijziging niet alle problemen betreffende het stilzitten van de overheid zijn opgelost.

De Raad stelt bovendien vast dat er met voorliggend voorontwerp concreet nog wel beslissingstermijnen in het Milieuvergunningsdecreet zullen staan maar dat er geen sancties zijn voorzien bij overschrijding van de termijnen. De termijnen zijn dus niet bindend. Vanuit het oogpunt van de preventie van het stilzitten van het bestuur valt dit volgens de Raad te betreuren. De mate waarin de bevoegde beroepsinstantie effectief zal overgaan tot het nemen van een beslissing blijft immers onzeker. Bovendien moeten situaties kunnen vermeden worden waarbij zowel de overheid als het betrokken bedrijf er belang bij hebben dat er geen beslissing komt.

Onverminderd de mogelijkheden die het gemeen recht biedt (art. 1382 B.W.), acht de Raad het daarom wenselijk om decretaal de overschrijding van de termijn te sanctioneren en dit met het oog op de rechtsbescherming van de rechtsonderhorigen tegen het stilzitten van het bestuur. Zonder bindende termijnen is de rechtstoestand van de rechtszoekenden volgens de Raad immers allerm minst zeker. De Raad vraagt de Regering dan ook om dringend verschillende alternatieven voor het systeem van de stilzwijgende vergunning nader te onderzoeken.¹

Een eerste mogelijkheid is om het voorbereidend advies van de administratie in de plaats te stellen van de beslissing, telkens wanneer de beroepsinstantie zijn toegewezen bevoegdheid niet uitoefent. De adviesverlener, zijnde een ambtelijke commissie, wordt in een dergelijk systeem vergunningverlener. De Raad is evenwel van mening dat het verlenen van de vergunning onder meer omwille van de nood aan belangenafweging per definitie moet toekomen aan een politieke overheid. Bovendien kunnen de onderhavige adviezen onderling elkaar tegenspreken. De Raad is derhalve geen voorstander van een dergelijke indeplaatsstelling.

Een betere mogelijkheid om de overheid daadwerkelijk aan te zetten binnen een bepaalde termijn een beslissing te nemen is volgens de Raad om decretaal te voorzien

¹ Naar aanleiding van het "Wetgevingsproject Bronnencontrole" werden een aantal alternatieven ter vervanging van het systeem van de stilzwijgende vergunning voorgelegd in een klankbordconferentie op maandag 24 juni 2002 te Gent.

in een vorm van dwangsom wanneer de beroepsinstantie in gebreke blijft. De aanvrager van de vergunning en de derden-belanghebbenden met uitzondering van overheidsinstanties, maken indien zij op regelmatige wijze, overeenkomstig het Milieuvergunningsdecreet, een beroep hebben ingesteld bij de bevoegde beroepsinstantie, automatisch aanspraak op een forfaitaire vergoeding en dit na het verstrijken van een bepaalde termijn na een ingebrekestelling van die bevoegde overheidsinstantie. De Raad is er van overtuigd dat een termijn waarvan het verstrijken dergelijke gevolgen teweegbrengt de bevoegde instantie tot tijdige actie zal aanzetten.

Ten aanzien van de bevoegde beroepsinstantie geldt de rappelbrief dan als een ingebrekestelling. De vergunningaanvrager, maar ook de belanghebbende derden met uitzondering van overheidsinstanties, kunnen dus, indien op regelmatige wijze een beroep werd ingesteld, de bevoegde instantie herinneren aan het zonder gevolg gebleven beroep. Door het zenden van deze rappelbrief wordt de beroepsinstantie aangemaand om binnen een vooraf vastgestelde termijn² uitspraak te doen over het beroep. Na het sturen van een rappelbrief door de rechtszoekende wordt aan het bestuur dus nog een kans geboden om alsnog op te treden.³

Indien de bevoegde overheid binnen die bepaalde termijn geen uitspraak doet dan hebben de vergunningaanvrager, en ook de derden-beroepsindieners, die een geldige rappelbrief hebben verstuurd samen recht op een forfaitair bepaalde vergoeding. Deze administratieve dwangsom is per dag verschuldigd door de in gebreke gestelde overheid en moet proportioneel onder diegenen, die een geldige rappelbrief verstuurd, worden verdeeld. De hoogte van de administratieve dwangsom moet dermate worden vastgesteld opdat een voldoende preventieve werking uitgaat van deze sanctie.

De Raad is verder vragende partij om de bevoegde beroepsinstantie decretaal te verplichten jaarlijks een verslag op te maken over de naleving van de termijnen en dit verslag *minstens* over te maken aan de provincieraad wanneer het klasse II-vergunningaanvragen betreft, en aan het Vlaams Parlement wanneer het klasse I-vergunningaanvragen betreft. De Raad meent dat de publicitaire werking die uitgaat van dergelijke verplichte verslagen het eventueel verzuim van de overheidsinstantie kan helpen ontmoedigen en de traagheid van de bevoegde overheidsinstanties preventief kan helpen tegengaan. Er zou ook kunnen worden geopteerd om de bevoegde overheid te verplichten de niet-naleving telkenmale te melden maar de Raad vreest dat dit een te omslachtige procedure wordt en vooral een te groot risico inhoudt voor interferentie van de wetgevende macht in individuele dossiers die hangende zijn bij de uitvoerende macht.

In de memorie van toelichting wordt erop gewezen dat er een dossieropvolgingssysteem - op basis waarvan een jaarverslag kan worden gemaakt - , kan worden opgezet maar daarvoor is evenwel nood aan een volledig operationele

² Het voorstel zoals het voorlag op de klankbordconferentie bedroeg een maand, conform de periode waarover de huidige beroepsinstantie beschikt om de termijn om te beslissen te verlengen

³ Naar analogie met de rappelbrief in art. 123 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening

vergunningendatabank. De Raad dringt er derhalve op aan om hier zo snel mogelijk werk van te maken. In de Memorie wordt bovendien aangehaald dat op basis van dit opvolgingssysteem een tuchtprocedure kan worden ingesteld tegen een personeelslid wiens nalatigheid aan de grondslag ligt van de overschrijding van de termijn. De memorie relateert onmiddellijk dat dergelijke individuele aansprakelijkheid slechts zelden aan de orde zal zijn. De Raad wijst er bovendien op dat de rechtstoestand van de rechtszoekende in de vergunningsaanvraag niet onmiddellijk gebaat wordt door dergelijke procedure.

De Raad is verder van mening dat de bevoegde beroepsinstantie niet alleen moet verplicht worden een beslissing te nemen binnen de voorgeschreven termijn maar er ook decretaal toe moet gehouden worden de beslissing te verzenden binnen deze termijn. De Raad stelt daarom voor om de beslissingstermijn te laten volgen door een verzendingstermijn die de kennisgeving van de beslissing in beroep aan de betrokken partijen verzekert.

In de hoop U met dit briefadvies van dienst te zijn, verblijf ik,

Met de meeste hoogachting,

Prof. dr. R.F. Verheyen
Voorzitter MiNa-Raad
Kliniekstraat 25, 4de verdieping
B-1070 Brussel (Anderlecht)

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 35.007/1/V

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste vakantiekamer, op 3 maart 2003 door de toenmalige Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw verzocht haar van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot wijziging van de regelgeving betreffende het meedelen van milieu-informatie en tot opheffing van het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning", en op 14 juli 2003 door de Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking om mededeling van dat advies verzocht, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot zestig dagen, heeft op 4 september 2003 het volgende advies gegeven:

STREKKING VAN HET ONTWERP

Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt er in de eerste plaats toe de mogelijkheid te creëren om de mededeling van gegevens met toepassing van de regelgeving inzake leefmilieu aan de Vlaamse regering of aan rechtspersonen die van het Vlaamse Gewest afhangen, door middel van een integraal milieujaarverslag te laten gebeuren (artikelen 2 tot 4 en 7).

Tweedens wordt in het voorontwerp het systeem van de stilzwijgende milieuvergunning in beroep, als bedoeld in artikel 25 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, afgeschaft (artikel 6). Aldus wordt gevolg gegeven aan een arrest van het Europees Hof van Justitie van 14 juni 2001 ⁽¹⁾, waarin dat systeem in strijd werd geacht met een aantal Europese richtlijnen die een voorafgaande vergunning of beoordelingsprocedures vóór het verlenen van de vergunning vereisen.

Tot slot wordt aan de vergunningverlenende overheden de verplichting opgelegd om aan het Vlaams Parlement jaarlijks verslag uit te brengen omtrent de naleving van de beslissingstermijnen bepaald in het decreet van 28 juni 1985 (artikel 5).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

1. Artikel 35 *octies* van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging werd niet gewijzigd, maar wel vervangen bij het decreet van 25 juni 1992.

Men passe de redactie van de inleidende zin van artikel 2 in het licht hiervan aan.

⁽¹⁾ Zaak C-230/00, Commissie t. België.

35.007/1/V

2. Indien gevolg wordt gegeven aan het tekstvoorstel met betrekking tot het ontworpen artikel 3.5.3 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (artikel 7 van het ontwerp), kan de tweede volzin van het ontworpen artikel 35*octies*, § 3, vervallen.

Eenzelfde opmerking geldt ten aanzien van de ontworpen bepalingen onder de artikelen 3 en 4 van het ontwerp.

Artikel 3

Artikel 17 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen werd niet gewijzigd, maar wel vervangen bij het decreet van 20 april 1994.

Ook de inleidende zin van artikel 3 zal derhalve moeten worden aangepast.

Artikel 4

Artikel 28*sexies* van het decreet houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer werd ingevoegd bij het decreet van 20 december 1996 en vervangen bij het decreet van 22 december 1999.

Men schrijve derhalve in de inleidende zin van artikel 4 "ingevoegd bij het decreet van 20 december 1996 en vervangen bij het decreet van 22 december 1999" in plaats van "ingevoegd bij het decreet van 22 december 1999".

Artikel 5

Men vervange in de inleidende zin van artikel 5 het woord "ingevoegd" door het woord "toegevoegd".

Artikel 6

Men redigere artikel 6 als volgt:

"Artikel 25 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 22 december 1993, wordt opgeheven."

Artikel 7

Men redigere het ontworpen artikel 3.5.3 als volgt:

"De Vlaamse regering kan bepalen dat het verstrekken van gegevens, voorgeschreven door de regelgeving inzake leefmilieu, aan de Vlaamse regering of aan rechtspersonen die van het Vlaamse Gewest afhangen, door middel van een integraal milieujaarverslag gebeurt.

De Vlaamse regering bepaalt de inhoud van het integraal milieujaarverslag, alsmede de wijze waarop en de termijn waarbinnen het wordt medegedeeld. Zij bepaalt aan welke instellingen of diensten het integraal milieujaarverslag wordt medegedeeld en zij kan aan die instellingen of diensten opdragen dat verslag aan andere instellingen of diensten te bezorgen. Zij kan de verplichting tot het opstellen van een integraal milieujaarverslag gefaseerd invoeren."

Artikel 8

Er is geen reden voorhanden om af te wijken van de gangbare termijn van inwerkingtreding van decreten.

Artikel 8 dient dan ook te vervallen.

35.007/1/V

De kamer was samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	staatsraad, voorzitter,
	J. SMETS,	staatsraden,
	E. BREWAEYS,	
	G. SCHRANS,	assessoren van de
	A. SPRUYT,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. SEUTIN, eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld door Mevr. M.-C. CEULE, eerste referendaris-afdelingshoofd.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

P. LEMMENS

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Aan artikel 35octies, § 3, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd bij het decreet van 21 december 1990 en vervangen bij decreet van 25 juni 1992, wordt de volgende zin toegevoegd :

"De Vlaamse regering kan de melding en de aangifte laten doen via het integraal milieujaarverslag, bedoeld in artikel 3.5.3. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid."

Artikel 3

Aan artikel 17, § 3, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, vervangen bij het decreet van 20 april 1994, wordt de volgende zin toegevoegd :

"Ze kan de melding laten doen via het integraal milieujaarverslag, bedoeld in artikel 3.5.3. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid."

Artikel 4

Aan artikel 28sexies, § 2, van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, ingevoegd bij het decreet van 20 december 1996 en vervangen bij het decreet van 22 december 1999, wordt de volgende zin toegevoegd :

"Ze kan de aangifte laten doen via het integraal milieujaarverslag, bedoeld in artikel 3.5.3. van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid."

Artikel 5

Aan het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zoals tot op heden gewijzigd, wordt een artikel 6bis toegevoegd, dat luidt als volgt :

" Artikel 6bis

De voor vergunningverlening bevoegde overheden brengen jaarlijks verslag uit over naleving van de in dit decreet voorziene beslissingstermijnen. Dit verslag wordt overgemaakt aan het parlement en wordt openbaar gemaakt. Er wordt voor het eerst verslag gegeven over de vergunningen, aangevraagd in 2004."

Artikel 6

Artikel 25 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 22 december 1993, wordt opgeheven.

Artikel 7

In het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, gewijzigd bij de decreten van 19 april 1995, 8 juli 1996 en 17 juli 2000, wordt een artikel 3.5.3. ingevoegd, dat luidt als volgt :

" Artikel 3.5.3.

De Vlaamse regering kan bepalen dat het verstrekken van gegevens, voorgeschreven door de regelgeving inzake leefmilieu, aan de Vlaamse regering of

aan rechtspersonen die van het Vlaamse Gewest afhangen, door middel van een integraal milieujaarverslag gebeurt.

De Vlaamse regering bepaalt de inhoud van het integraal milieujaarverslag, alsmede de wijze waarop en de termijn waarbinnen het wordt medegedeeld. Ze bepaalt aan welke instelling of dienst het integraal milieujaarverslag wordt medegedeeld. Zij kan aan die instelling of dienst opdragen het gehele of gedeeltelijke verslag of de gehele of gedeeltelijke inhoud ervan aan andere instellingen of diensten te bezorgen. Zij kan de verplichting tot het opstellen van een geïntegreerd milieujaarverslag gefaseerd invoeren."

Brussel, 26 september 2003.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

*De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en
Ontwikkelingssamenwerking,*

Ludo SANNEN
